

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ

(απο τα διβλία που κυκλοφορουν)

Τακης Αντωνιου

ΕΠΙΦΑΝΙΑ

Βλογημενο το ενχρονο φως
στο στασιμο της επιφανειας
η θεοτητα του Θεου
καθρεφτιζεται στην αθεια της.

Δεν μπορει να γινει
αυτο που δεν ειναι.

Το αγαλμα της ψευδαισθησης
με το φυτρωμενο χορταρι στο στομα
μεταλαβαινει την προσδοκια μας
και μεταγγιζει το πετρινο αιμα του
στην καρδια του φθαρτου κρυσταλλου.

Εωθινε υμνε της αμφιβολιας
σ αμφισβητουν τα δουνισια πλατανια.

Τ αγριοκρινα ενυπνιαζονται
τη ματαιοτητα της ανθοφοριας τους.

Αλληλουια
αμοιροι θεωροι
θεοληπτης απιστιας.

(Επανασταση των νεκρων)

Σταυρος Βαδουρης

ΕΧΑΣΑ ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Εχασα ενα ποιημα στις οχθες σου θα-
λασσα.

Ολοκληρο ενα καλοκαιρι φετος το ανα-
ζητησα.

Οταν κοντευα σχεδον να το κερδισω
αγριευοντας το διελυες
τοθαδες, σωπαινοντας, στην αμμο

που οι προσχωσεις σου την επιναν
στο φλοιοδο που η αστατη διαθεση
αλλαζε το σκοπο του.

Διπλα στο κυμα, μ αγρυπνη καρδια
ολοκληρο ενα καλοκαιρι φετος
τοχασα στο τελος, ψαχνοντας του κακου,
ενα ποιημα

Ισως
το τελευταιο που ητανε να γραψω,θα-
λασσα.

(Ποιηματα, 1977)

Δημητρης Δουκαρης

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ

Μια μερα ολα θα τα σκεπασει
το αλμυρο νερο
κι εσενα με τα πλεχτα μαλλια σου
στον ουριο ανεμο,
κι εμενα που φυτευω με ταραχη
μεσα στην αμμο
στολιδια απ την ανασα σου,
και απ το προθυμο δερμα σου
εφτα ολοσωμες διβλικες χωρες
με τα εφτα αρχιτεκτονικα τους θαυματα
ολοζωντανα να θροουν τριγυρω σου,
σπαρταριστες σκιες
στο μυθικο δερμα σου,
στην ακροθαλασσια —
μια μερα τα χερια σου
μεσα στα χερια μου
ανελεητα,
μια μερα το προσωπο σου
στο προσωπο μου
απεγνωσμενα
μιαν αλλη μερα, μιαν αλλη
οταν ολα θα τα σκεπασει
το αλμυρο νερο.

(Το πετρινο προσωπο, 1979)